

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΜΟΥ ΑΓΓΕΛΟΣ

Από δέκα οκτώ μηνών είμαι τύπος άρετής και τó πράγμα είνε περίεργον. Τό καλοκαιρί πέρσει συνήνησα σε μιά άκτι νεαράν γυναίκα, ή όποία μου έφάνηκε ότι διήρχετο την περίφημον κρίσιν της «τριανταριάς» και όντως την διήρχετο.

Αρχίσαιμε να κουβεντιάσουμε. Ο σύζυγός της ήτο άπών. Καί δέν άγγήσαμε να συνδεθώμεν και έρωτικώς. Ένα βράδυ την έπεισα να δεχθώ μιά συνέντευξι. Θά την έπειρίμενα την νύκτα και θά εύτυχούσαιμε !...

Περί την ενδεκάτην έτοιμαζόμεον ώχρός από την ταραχή και φόβο να την δεχθώ στην άγκαλιά μου. Αί στιγμιαί αύται της άναμονής; άγαπημένου προσώπου είνε γεμάτες γλυκειά άγώνια...

Την στιγμή όμως που έδοκίμαζα την δεκάτην γραβάτα μου, άκουσα την πόρτα του δωματίου μου να τρέξη και είδα να παρουσιάζεται ή κομψή σιλουέττα και τό χαριτωμένο πρόσωπο μιάς νέας. Τό πρώτο κίνημα ήτο άνησυχαστικών. Τί διάβολο συνέβαινε ; Κάποιο λάθος; βέβαια.

Η νέα αύτή ήταν ή άνδραδέλφη της φίλης μου. Της τελευταίας ήμέρας την ελεξ άπομακρόνη με διάφορες προφάσεις αύτης και μιά της ύπηρετία και αύτό ελεγε γίνε χάριν της έπιτυχίας του ραντεβού μας. Η νέα μόλις ήτο δεκατεσσάρων έτών. Ελεγε άντιληφθί τά πάντα και μιά ελεγε προβάλλει, ως ένθιμουμαι, μεγάλη προσκόμιματα. Τή νύχτα αύτή ήρχετο άσφαλώς να έμποδίσω την συνέντευξιν και αισθάνθηκα και αύτης την ζωηρότεραν δογνήν, ένθ με παρατηρούσε με τά ώραία παιδικά μάτια της.

— Τί τρέχει ; ελετα με άπότομον και σχεδόν βάρβαρον τόνον.

Απεκρίθη με χαμηλήν φωνήν :

— Έρχομαι να σάς παρακαλέσω να φανήτε τίμιοι άνδρας.

Οί βραχιόνες μου κατέπεσαν. Έυεϊνα κυταξοντάς την. Έκαμε ένα βήμα και έπλησίασε. Τό βλέμμα της ελεξε έντακτη γλυκύτητα. Η μορφή της με την έκφρασι εκείνη που έχει ένα κοριτσάκι που γίνεται δεσποινίς, ελεγε ένα μικρό άόριστο μειδίημα τό όποϊον εις κάθε άλλη ώρα θά μου φαινόταν ιδανικό. Τά μακρτά μαλλιά της έρέμονταν στους ώμους της ως λαμπρά βλάστησις. Έτρεμε. Ο θυμός μου τότε κατέπεσε λίγο, αλλά ή άγώνια μου ηύξησε.

— Τί είπατε; ρώτησα τέλος.

Επανέλαβε τή φράσι της και προσέθεσε :

— Εάν έγνωρίζατε, κύριε, τόν άδελφό μου, δέν θά ήθέλατε να τόν προδώσετε. Είνε τόσο καλός, τόσο έντιμος, τόσο άξιοπρεπής, ώστε άξίζει να μη τόν άπατούν.

Αί βλεφαρίδες της υγράνθησαν και έχαμήλωσε τό μέτωπο. Εγώ δέν ήξευρα καθόλου τί να της άποκριθώ, τόσο άνακατευστήν ή έκπληξις μου, ή άνησυχία μου να την ιδώ να φεύγη, ό τρέμος μήπως χάσω τό ραντεβού μου.

— Μά... μου λέτε παραλογισμούς; της ελεπα.

— Αλλά! εκίνησιν επρόσθεσε μ' ένα άθωο τόνο φωνής :

— Ω! όχι, δέν παραλογίζομαι... Εξέρω τό πών! Κι' άκόμη ξέρω κάτι που σεις δέν τό ξέρετε... Ξέρω ότι ή νύφη μου θά μεταμελήθι πικρά όταν της περάσθι ή τρέλλα της αύτή. Ξέρω ότι ένδίδει σε κάτι τι, τό όποϊον είνε έναντίον του χαρακτήρος της... σ' ένα πρόσκαιρο αισθημα, από τό όποιο μπορεί να θεραπευθί έντελώς εάν δέν πάθι ή τιμή της.

— Τι είνε αύτά που μου λέτε; εφώνασα. Σε ποιό σχολείο έμάθατε αύτά να πράγματα ;... Πώς μπόρεσαν και μπήκαν τό κεφάλι σας; Είσαθε τόσο μικρούλα!

Έκοκκίνησε ζωηρά και απήνησε :

— Τά χρόνια δέν έμποδίζουν κανένα να ξέρη πολλά πράγματα. Έπειτα εγώ έχω τή δυστυχία να είμαι πολύ παρατηρητική. Και διαν άκόμα δέν βλέπω κάτι, τό έννοώ, τό διαισθάνομαι.

Η έκπληξις μου ηύξανε.

— Μήπως αύτά που ξέρετε, της ελετα, δέν όφείλονται εις παρατηρητικότητα; Μήπως τά γνωρίζετε όλα εκ πείρας;

Αύτό την έπειραξε κατάκαρδα. Την ελύτησεν πολύ.

— Ω! κύριε, ελεπα, αν ξέρεται πόσο με άδικείτε!

Και έξεροάγη εις λυγμούς.

Εις άμχανιάν εφύρισόμενος άρχισα να περιπατώ επάνω κάτω, στο δωμάτιό μου.

Αύτη έκρυβε τό πρόσωπό της στα χέρια της κι' έλαιγε. Διά μιάς ή καρδιά μου συνεκινήθη. Αισθάνθηκα ότι βρισκόμουν πρό ενός έξαιρέτου και ένγενικού πλάσματος, επτού και άγνού. Άτελέφθην πόσην άγαθότητα έφάναρνε τό διάβημά της σε μένα και

πόσην άγάπη στη γυναίκα του άδελφού της.

Τά μάτια μου έδάκρυσαν. Ύπεχώρησα και άπεράσισα να φανώ τίμιος.

— Μη κλαίτε, συγχωρήσατέ με... Λυπούμαι διά τους λόγους μου, της ελεπα.

Έμεινε μιά στιγμή άκόμα με χυμμένο τό πρόσωπο, συγκρατούσα τ' άναφυλλήτά της, κατόπιν δέ έσηκωσεν επάνω μου τους ώραίους όφθαλμούς της. Ήσαν γεμάτοι από θλιβεράν γλυκύτητα και ελεχαν την υπέρμετρη ένέληνη καλλονήν, την τρυφεράν, την έλκυστικήν, προς την όποιαν τίποτε δέν θά μπόρουσε να συγκριθί. Εδρέθηκα διά μιάς αιχμηρώς παραδόξου συγκινήσεως.

— Ε, λοιπόν, άνέκραξα, θά γίνη όπως έπιθυμήτε... Ύποχωρώ!..

Της πήρα κατόπιν τό χέρι και την έβλεπα στα μάτια, κυριευμένος άπ' την ώραία χρησιότητα της θελκτικής μορφής της.

— Ω! μου ελεπα, ποσον σάς εύλόγω! Πόσο είμαι εύτυχισμένη!

— Ίωως, ελεπα με κίνημα περιλήπου εφρωνείας. Αφρον όμως θά λησμονήσετε και την καλήν αύτην πράξιν και έμένα τόν ίδιον...

— Δέν λησμονώ ποτέ, ελεπα, και εις όλη μου τή ζωή δέν θά λησμονίσω την πράξι σας.

Έξ ένστικτου κρατήθηκα από του να την άγκαλιώσω, μα έξαφνα θέλησα τουλάχιστον να λάβω μιά φευγαλέα άνάμνησιν από αύτην, την άνάμνησιν ενός φιλήματος.

Δέν ελεγε τόν καιρό να υπερασπισθί και τά χείλη μου εκόλλησαν επάνω στις ύγρες βλεφαρίδες της. Έμεινε λίγες στιγμές καταπληκτη. Έπειτα ελεπε σιγά :

— Θά σάς άγαπήσω πολύ... σε δύο χρόνια!

Τό μικρό χέρι της μ' άπώθησεν ζωηρά, γλύστρησεν έλαφρά μεσ' από τά χέρια μου και τό δωμάτιον έμεινε έρημο.

Έτσι τό ραντεβού της νυκτός αύτης άπεσοβήθη.

Τās έπομένας ήμέρας κλείσθηκα στο δωμάτιό μου, διαδώσας ότι είμαι άρρωστος. Ήθελα να μη προσβάλω την ύπανδρον φίλην μου, να μη θίξω τόν έγωισμόν της μέχρι της αφίξεως του συζύγου της. Έτσι ή νεαρά σύζυγος έμεινε άθωα και πιστή χωρίς στην έτέμβρισι της μικράς άνδραδέλφης της. Όταν δέ ο σύζυγός της έπέστρεψεν, έννόησε τό λάθος της, ευχαριστήθηκα για την άποχή μου και με κατέστησε φίλον του άνδρος της.

Από τότε έζησα λιτρεύων την νεαράν άνδραδέλφην της. Την έβλεπα να μεγαλώνη άκτινοβολούσα. Και να που πλησίαζι τώρα ό χρόνος που θά μπόρεσω να συνδέσω τή ζωή μου με τή δική της, κατά την υπόσχεσι που μου έδωκε ή ίδια, πως θά έννοθώμε, πως θ' αγαπηθώμε μέχρι θανάτου!...

X. Ροδού

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

Γιατί δε-λίγη και όχι δε-δένει ;
Γιατί τρα-πέζι και όχι τρα-κλαίει ;
Γιατί κομ-μάτια και όχι κο-χείλια ;
Γιατί κο-χύλια και όχι κο-μπε ;
Γιατί κο-μύτες και όχι κο-μάτια ;
Γιατί Άντι-γόνη και όχι Άντι-πατούδα ;
Γιατί Άνεμ-ώνη και όχι Άνε-γάιδαροι ;
Γιατί Φαν-έλα και όχι Φα-φείγα ;

Ο Άνάποδος

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Κάλλιο ποντικού κεφάλι
παρά λιονταριού ουρά.

Όποιος κάνει ένα καλάθι
κι' εκατό μπορεί να κάμη.

Σταλαγματιά,
σταλαγματιά
κι' ή θάλασσα τελειώνει

Μήτε νύχτα δίχως μέρα,
μήτε νεύς χωρίς άγάπη.

Όταν κοιμάται ό δυστυχής,
κάνεις μη τόν ξυπνήση.